

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania H. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanego J. G.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym na podstawie umowy o pracę nakładczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony – H. G. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 11 września 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczony w okresie od dnia 1 listopada 2005 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. nie podlegał ubezpieczeniu z tytułu wykonywanej pracy nakładczej, podczas gdy wykładnia tego przepisu wskazuje, że ubezpieczony miał możliwość wyboru podstawy ubezpieczenia; art. 83 k.c., przez przyjęcie, że ubezpieczony zawarł pozorną umowę o pracę nakładczą, podczas gdy oświadczenie ubezpieczonego nie zostało złożone drugiej stronie dla pozorów, ale w celu zawarcia

rzeczywistej umowy o świadczenie pracy nakładczej, w związku z czym przepis art. 83 k.c. nie powinien mieć zastosowania; art. 58 § 1 k.c., przez przyjęcie, że H. G. zawarł umowę o pracę nakładczą w celu obejścia prawa, podczas gdy umowa ta została zawarta w celach zarobkowych, w związku z czym przepis art. 58 § 1 k.c. nie powinien mieć zastosowania; a także naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 328 § 2 k.p.c., przez brak dostatecznego wskazania dowodów, na których zostało oparte orzeczenie oraz brak wykazania dlaczego Sąd odmówił wiarygodności twierdzeniom ubezpieczonego.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że „skarga jest oczywiście uzasadniona”.

W uzasadnieniu podkreślono, że „skarga jest oczywiście uzasadniona wobec dopuszczenia się przez Sąd II instancji kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego w powiązaniu z przepisami prawa procesowego” i wskazano, że „ta sama czynność prawna nie może być równocześnie kwalifikowana jako pozorna i mająca na celu obejście ustawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami

interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

W uzasadnieniu swojego wniosku skarżący koncentruje się na wykazaniu, że „ta sama czynność prawna nie może być równocześnie kwalifikowana jako pozorna i mająca na celu obejście ustawy” a „orzeczenia w niniejszej sprawie zostały wydane na podstawie dwóch wzajemnie się wykluczających przepisów”. Tymczasem zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny, uznały, że umowa o pracę nakładczą zawarta przez odwołującego w okresie objętym sporem jest nieważna na mocy art. 83 § 1 k.c., jako umowa zawarta dla pozorów. Sądy *meriti* nie przywoływały natomiast nieważności o której mowa w art. 58 § 1 k.c. To zaś prowadzi do konkluzji, że wniosek skarżącego o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność jest nieuzasadniony.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.